

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У 17017/20
11.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Радојке Маринковић, председника већа, Гордане Богдановић и Миње Бикицки, чланова већа, са судским саветником Сандом Грујић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиле АА из ..., Улица ... број ..., коју заступа пуномоћник Владимир М. Ђорђевић, адвокат из Београда, Улица Тадеуша Кошћушка број 32а, поднетој против тужене Националне службе за запошљавање, ради поништаја решења број 0031-10412-232-1/2020 од 03.08.2020. године, у предмету права на новчану накнаду, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Националне службе за запошљавање број 0031-10412-232-1/2020 од 03.08.2020. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Национална служба за запошљавање да тужили АА из ..., Улица ... број ..., накнади трошкове управног спора у износу од 9.980,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиле изјављена на решење Националне службе за запошљавање, Филијале за град Београд, број: УП-I 0104-10411-9182-5/2017 од 14.02.2020. године, којим се у ставу првом диспозитива, понавља поступак који је окончан решењима број 0104-10411-9182-1/2017 од 07.08.2017. године, број 0104-10411-9182-2/2017 од 01.09.2017. године и број 0104-10411-9182-3/2017 од 11.09.2017. године, иста поништавају и решава тако што се одбија захтев тужиле за признавање права на новчану накнаду за време незапослености, као неоснован. Ставом трећим диспозитива, утврђује се да је тужили извршена исплата новчане накнаде на коју није имала право, за период од 08.07.2017.

године до 05.09.2017. године, у износу од 30.663,27 динара. Ставом четвртим диспозитива, обавезује се тужила да врати Националној служби износ од 30.663,27 динара у року од 15 дана од пријема овог решења, уплатом на подрачун број: 840-0000000019654-45 (Национална службе за запошљавање - Филијала Београд,), са позивом на број решења 9182/2017. Ставом петим диспозитива одлучено је да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду, преко пуномоћника, препоручено преко поште дана 30.09.2020. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа из законом дозвољених разлога указујући да се битна повреда поступка, на првом месту, огледа у томе што првостепени орган није донео решење о понављању поступка у року из члана 178. став 2. Закона о општем управном поступку, односно решење о понављању поступка донео је након истека рока од 90 дана од сазнања за нове чињенице-примљених решења број 181.7-1-7315/2019 од 10.09.2019. године и број 181.5-3-5666/2019 од 11.09.2019. године. Указује да је првостепени орган учинио битну повреду правила поступка која се огледа у повреди члана 11. Закона о општем управном поступку, а којом је прописано да се странци мора пружити прилика да се изјасни о свим чињеницама које су од значаја за одлучивање у управној ствари, односно да се без претходног изјашњавања странке може одлучивати само када је то законом дозвољено. По схватању тужиле, битна повреда поступка се огледа и у повреди члана 181. став 3. наведеног закона, јер је првостепени орган могао само да понови поступак, те одреди обим понављања, а не и да истовремено одбије захтев за признавање права на новчану накнаду, те обавезе тужилу да врати исплаћену накнаду. Даље указује да је у тренутку подношења захтева 2017. године испуњавала све услове да јој се призна тражено право, у складу са тада приложеним исправама, да у тренутку одлучивања о захтеву за исплату накнаде уопште није постојала пресуда Првог основног суда у Београду од 28.03.2018. године, те да иста не може да служи као разлог за понављање поступка, јер се тиме задире у стечена права тужиле. Истиче да је пре доношења решења о исплати новчане накнаде, радила код Клиничког центра Србије по основу више закључених уговора о раду на одређено време и да је за све време трајања радног односа послодавац њену бруто зараду, поред осталог, умањивао и за допринос за случај незапослености, те да с тим у вези, однос између Националне службе за запошљавање и тужиле, треба посматрати као однос из осигурања у коме је осигураник (запослени) плаћао осигуравачу (Националној служби), одређену премију осигурања (допринос) за настанак осигураног случаја (стање незапослености), а уколико се такав осигурани случај и догоди, онда осигураник има право да му се исплати накнада из осигурања (накнада за незапосленост). Са изнетих и других разлога ближе наведених у тужби предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, те обавезе туженог да тужили накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара за састав тужбе те таксу на тужбу и одлуку по опредељењу суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да је тужба неоснована и да је оспорено решење донето у складу са законом, те је предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник

РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је решењем Филијале Београд, број 0104-10411-9182-1/2017 од 07.08.2017. године тужили настављено право на новчану накнаду за преостало време у износу утврђеном решењем о признавању права Филијале за град Београд, 0104-10411-7854/1/2016 од 15.06.2016. године, у трајању од једног месеца, почев од 08.07.2017. године, уколико раније не наступи неки од разлога за престанак права или обуставу исплате у складу са законом. Решењем број 0104-10411-9182-2/2017 од 01.09.2017. године именованој је настављена исплата новчане накнаде за време привремене спречености за рад утврђене према прописима о здравственом осигурању почев од 08.08.2017. године закључно са 31.08.2017. године, а решењем број 0104-10411-9182-2/2017 од 11.09.2017. године настављена је исплата за период од 01.09.2017. године, закључно са 05.09.2017. године. Накнадно је првостепеном органу достављено решење број 181.5-3-5666/2019 од 11.09.2019. године, којим је тужили утврђено својство осигураника од 15.10.2012. године, по основу запослења на неодређено време, код послодавца Клинички центар Србије, а истим решењем је утврђено да не постоји својство осигураника по основу радног односа на одређено време од 26.03.2013. до 26.08.2013. године, од 24.10.2013. до 24.04.2014. године, од 02.03.2015. до 02.09.2015. године, од 12.11.2015. до 11.05.2016. године и од 11.07.2016. до 07.07.2017. године, код послодавца Клинички центар Србије. Првостепени орган је такође утврдио да је наведено решење донето на основу пресуде Првог основног суда у Београду 11 П1. бр. 2103/17 од 28.03.2018. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2405/18 од 23.01.2019. године, а поводом спора који је тужила водила против послодавца. Након сазнања за те чињенице првостепени орган је приступио понављању поступка по наведеним коначним решењима сходно члану 176. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку и одбио захтев именоване за признавање права на новчану накнаду за време незапослености, као неоснован. Тужени орган је, налазећи да је тиме што је тужили радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, отпао правни основ за признавање права на новчану накнаду за случај незапослености, па је одбио жалбу и одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 176. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/16), прописано је да се поступак окончан решењем против којег не може да се изјави жалба (коначно решење) понавља ако се сазна за нове чињенице или стекне могућност да се изведу нови докази који би, сами или у вези са раније изнетим чињеницама, могли да доведу до другачијег решења.

Одредбом члана 178. став 1. Закона о општем управном поступку, прописано је да странка може да захтева понављање поступка у року од 90 дана од сазнања за разлог за понављање, односно у року од шест месеци од објављивања одлуке Уставног суда или Европског суда за људска права у "Службеном гласнику Републике Србије", а према ставу 2. исти рокови важе и ако се поступак понавља по

службеној дужности. Ставом 3. истог члана ЗУП-а, прописано је да када истекне пет година од када је странка обавештена о коначном решењу, више не може да се захтева понављање поступка, нити орган може да понови поступак по службеној дужности.

Одредбом члана 182. став 3. Закона о општем управном поступку, прописано је да по поновљању поступка, надлежни орган може оставити на снази коначно решење или донети ново решење којим се, с обзиром на околности случаја, коначно решење поништава или укида.

Из цитираних законских одредби произлази да се поступак окончан коначним решењем може поновити само под законом прописаним условима и у законом прописаним роковима, а да се понављање поступка са разлога прописаних чланом 176. став 1. тачка 1. ЗУП-а може покренути ако су у време вођења ранијег поступка постојале чињенице за које орган није знао и које странка није без своје кривице била у стању да изнесе, па нису ни узети у обзир приликом утврђивања релевантног чињеничног стања, са циљем да се накнадним изношењем тих чињеница, односно подношењем нових доказа, створи прилика за употпуњавање, односно мењање раније утврђеног чињеничног стања, из чега се може донети и евентуално различита одлука од оне којом је окончан редовни поступак.

Имајући у виду изнето и цитиране законске одредбе по оцени Управног суда, основано тужилац тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на његову штету. По налажењу суда, погрешан је закључак туженог органа да је правилно ожалбено решење којим је првостепени орган по службеној дужности поновио поступак окончан решењима број 0104-10411-9182-1/2017 од 07.08.2017. године, број 0104-10411-9182-2/2017 од 01.09.2017. године и број 0104-10411-9182-3/2017 од 11.09.2017. године. Наиме, према стању у списима, ради се о три самостална решења којима су окончани поступци, па се испуњеност услова за понављање поступка има ценити у односу на свако појединачно решење којим је тај поступак окончан. Такође, суд налази да правноснажна пресуда Првог основног суда у Београду, број 11 П1. 2103/17 од 28.03.2018. године, не представља нови доказ у смислу члана 176. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, јер тај доказ као и чињенице које су из наведене пресуде проистекле, нису постојали у време вођења ранијег поступка. Са наведених разлога, суд налази да је ожалбено решење донето уз повреде правила поступања прописане наведеним одредбама Закона о општем управном поступку. Тужени орган оспореним решењем није отклонио наведене повреде правила поступања учињене од стране првостепеног органа, те је и сам оспореним решењем повредио закон на штету тужиоца. Како су по оцени суда, учињене повреде правила поступања од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, то их је у поновном поступку потребно отклонити.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да поступи у свему са правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним

споровима.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је применом одредбе члана 66. и 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), обавезао тужени орган да тужиљи на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од укупно 9.980,00 динара и то за састав тужбе износ од 9.000,00 динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12...37/21), имајући у виду да се ради о проценивом предмету, као и трошкове таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на пресуду у износу од 590,00 динара сходно Тар. бр. 28. и 29. Таксене тарифе која је саставни део Закона о судским таксама („Службени гласник РС” број 28/94.....95/18), па је одлучено као у ставу II диспозитива пресуде. Трошкови за састав тужбе преко досуђеног износа од 9.000,00 динара, а до траженог износа од 16.500,00 динара, нису признати, будући да ови трошкови нису опредељени према износу који адвокату припада по напред наведеној Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 11.02.2022. године, 15 У 17017/20

Записничар
Санда Грујић, с.р.

Председник већа – судија
Радојка Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КСВ